

Title: THE RESSURECTION

Preached by Dr. w euGENE SCOTT, PhD., Stanford University
At the Los Angeles University Cathedral
Copyright © 2007, Pastor Melissa Scott. - all rights reserved

Titel: OPSTANDELSEN

Prædiken af Dr. w euGENE SCOTT, PhD., Stanford Universitet
Henne ved den Los Angeles University Cathedral
Copyright © 2007, Pastor Melissa Scott - al beføjelser lukket

OPSTANDELSEN

Jeg mistede troen mens jeg gik på ”college”. Jeg mistede den som følge af et lettere psykisk pres. Det var i orden at tro på Jesus som en ”god og klog lærer” og sidestille Ham med Muhammed som grundlagde den islamiske tro, med Gautama Buddha der var en indisk prins og grundlagde buddhismen, med Kinas Konfutse (i realiteten en politisk filosof) hvis grundsætninger har så stor indflydelse i den del af verden - kort sagt at sidestille Jesus med hvilken som helst anden respektabel religions grundlægger.

Jeg kunne placere Jesus i den kategori og afskrive Ham som en ”god og klog lærer”, blive respekteret og opnå intellektuel anerkendelse; men at fastholde troen på, at Jesus Kristus var Guds Søn og dermed overnaturlig, var simpelthen ikke acceptabelt. Jeg må indskyde, at der for tiden er timelange TV-reklamer for salg af videobånd, som fortæller os om alle religioners oprindelse.

Det begynder i Ægypten; men de kommer ikke ind på Sumer-riget, hvor de religioner faktisk opstod som nåede til Ægypten (og de kommer heller ikke ind på Babylon). Alligevel er der ingen med sund fornuft, som benægter Ægyptens indflydelse på både hebræerne og grækerne. Cyrus Gordon kom til den erkendelse.

Men i denne reklame sidder der nogle småfede fyre sammen med nogle glatslikkede, velafrettede fyre med TV-evangelist udtryk, og de fortæller os hvordan alle religioner begyndte og refererer skråsikkert til de 16 korsfæstede frelsere - som ikke er til at finde på det givne sammenligningsgrundlag.

Det er blot endnu et eksempel på nutidens ”økumeniske religionsopfattelse” - alle religioner er lige (”the religion of no religion” som af en af mine professorer i sammenlignende religion ved Stanford Universitet udtrykte det) - for alle religioner (påstår de) har ”fælles rod”. Jeg blev mødt med den tillokkende anskuelse at jeg ikke kunne anses for at være intelligent, førend jeg voksede fra denne ”primitive” holdning til Kristus som den overnaturlige, guddommelige Søn af Gud og i stedet for accepterede Ham som blot endnu et udtryk, endnu en grundlægger på linje med almen religiøsitet, og således reduceret til slet og ret en ”god og klog lærer”.

Det eneste problem med den intellektuelle erstatning for troen på en overnaturlig Kristus, nemlig blot en ”god og klog lærer”, er at **Han ikke kan være enten-eller med mindre Han er begge dele.**

For at være god, må man tale sandt. Man kan være sindssyg, man kan være skør og ærligt tro på noget smask forkert og være god - men ikke klog. For at være klog er man nødt til at have ret; for at være god er man nødt til at være ærlig, og "deres" Jesus kunne være god men ikke klog eller klog men ikke god, men så afgjort ikke begge dele samtidig. Hvorfor?

Tag en hvilken som helst kilde om den historiske Jesus; hvis man vil kalde ham god og klog, må man ty til hans udsagn og til hans gerninger. Jeg vil ikke begrænse kilderne til evangelierne, skønt det er her de fleste modstandere af en overnaturlig Kristus vælger og vrager og uddrager visse vers for at belyse hans liv og udsagn og sågar fremhæver dem med rødt på TV-skærmen.

Man kan gå bagom evangelierne. Der er et hypotetisk "Q" dokument. En af de tidlige kirkefædre sagde, at Mattæus nedskrev Kristi udsagn mens han rejste sammen med Ham, ikke på græsk men på sit modersmål, aramæisk. Vi ved at hans evangelium sandsynligvis blev skrevet i Antiochia på græsk. Disse "Jesu Udsagn" skrevet på aramæisk kan have været en fælles kilde for evangelierne. De, der kan læse græsk, finder ændringer i sprogstil i visse afsnit i evangelierne og kan rekonstruere disse afsnit som et forslag til et kildekrift benyttet af alle tre synoptiske evangelister, Mattæus, Markus og Lukas (især Mattæus og Lukas).

De fleste moderne bibelforskere anser Markus evangeliet som det først nedskrevne, fordi vi kan se et stilskeft når Mattæus og Lukas kopierer Markus. Det mest overbevisende "fælles kildekrift" bag de synoptiske evangelier kaldes det hypotetiske "Q" dokument (fra det tyske ord for "kilde"). Man kan også gå til de tidligste tekstfragmenter af de gamle sange. Igen og igen, hvor som helst man finder Jesus i færd med at gøre eller sige noget, vil enhver af disse optegnelser indeholde et udsagn af Kristus eller et udtryk for Hans selvopfattelse, som udelukker at man kalder Ham "god og klog", fordi man i hvert kildekrift finder et eller flere af følgende eksempler:

1. Han mente selv han var fuldkommen.

Det er ligegyldigt om han var det eller ej, han **mente** han var det. Carlyle siger at den største af alle synder er ikke at være sig nogen bevidst. Der er ikke noget så frastødende, som en person der tror han aldrig har begået en fejl. Sådant en bevidst, selvretfærdig, perfektionistisk selvopfattelse er ikke noget der vækker genklang i os, fordi al menneskelig visdom understøtter at ingen er fuldkommen.

Nu er spørgsmålet ikke om Jesus var fuldkommen; vi udråber simpelthen ikke folk til helgener som **mener** de er fuldkomne. Listen med folk der var Guds redskab og betragtede sig selv som ufuldkomne findes i hele det Gamle Testamente: "Jeg er ikke værdig til den mindste af Dine nådegaver - Hvem er jeg, at jeg skulle kunne føre Israels børn? - Jeg er kun et barn. Jeg kan ikke tale".

Kriteriet for Guds og menneskers accept er altid denne bevidsthed om at være ufuldkommen. Hellige mennesker er klar over deres afstand til Gud. Der var kun én mand i hele kongeriget som så Gud; i det år Kong Uzzijas døde, var Esajas den eneste som så Gud siddende på en høj og opløftet trone - dvs. han var over alle. Hans første ord var: "Ve mig, det er ude med mig".

Vi udråber simpelthen ikke folk til helgener, som mener de er fuldkomne - men det mente Jesus selv han var. Hvor som helst man møder ham, afspejler han dette. Han dømmes andre mennesker: "hvidkalkede grave"; "sier myggen fra, men sluger kamelen". Han betragter datidens mest retfærdige mennesker og "piller dem ned". Grunden til at intet menneske bør dømmes, samt at enhver som er dommer burde være sig det pinligt bevidst, er at det er vanskeligt at dømmes ens medmennesker, fordi vi inderst inde ved at vi har de samme slags fejl.

Men Jesus havde ingen som helst fornemmelse af ufuldkommenhed. Han ændrede Loven med ordene, "I har hørt, at det er sagt til jer; men hør her, **Jeg siger...**" og siger så, selvretfærdigt og bevidst om moralsk fuldkommenhed, "Tro ikke at Jeg er kommet for at nedbryde Loven. Jeg er kommet for at fuldbyrde den".

Der er én mulig undtagelse fra dette, nemlig da den rige, unge hersker kom til ham og sagde, "Gode Mester" (Lukas 18, 18). Han afbrød ham og sagde, "Hvorfor kalder du mig god?" De, der ønsker at snakke om at Jesus ikke mente han var fuldkommen, henviser til dette vers; de glemmer resten af det, fordi Jesus svarede ham, "Lige et øjeblik. Kom ikke her og kald mig gode Rabbi, gode lærer. Hvis du vil kalde mig god, husk så også at kun Gud kan være god, så hæft ikke den betegnelse på mig uden at erkende at Jeg også er Gud".

Han havde i den grad en fornemmelse af moralsk fuldkommenhed; ikke den mindste antydning af moralsk utilstrækkelighed fremgår noget som helst sted af hans opførsel.

2. Han tillagde sig al magt.

Han sagde endda at han havde al magt: "Bygger du på hvad Jeg siger, bygger du på en klippe. Bygger du på noget som helst andet, bygger du på sand. Al magt i himlen og på jorden er mig givet".

For igen at henvise til min anden illustration, sagde Han vedrørende Loven (folks anerkendelse gennem tiderne er baseret på den): "I har hørt, at det er sagt til jer; men hør her, **Jeg siger** ..." Han afsagde dom uden at blinke.

Nu udnævner vi ikke den slags folk til helgener. Vi vil kende grundlaget, "Hvad baserer du denne magt på?" Han baserede den på sig selv: "Hør her, **Jeg siger** jer..."

3. Han gjorde sig til midtpunkt for det Religiøse Univers.

Han gik videre og gjorde sig til midtpunkt for det religiøse univers. Jesus kom ikke og forkyndte en lære eller en sandhed adskilt fra sig selv. Han sagde, "Jeg er vejen. Jeg er sandheden. Jeg er livet. Om nogen kommer ind er det gennem mig... Jeg er døren ind til fårefolden. Den, som ikke forsager far, mor, hustru, børn, bror, søster, ja endog sit eget liv og som ikke tager sit kors op og følger efter mig, kan ikke være Min discipel". Han definerede dit forhold til sig ved at gøre sig selv til midtpunkt for det religiøse univers, det afgørende for alle religiøse goder.

4. Han talte om Evigheden ud fra egen erfaring.

Man har en vis selvfølgelig fortrolighed med ens eget hjem. For eksempel kunne jeg udmærket sige, "Sofaen i mit arbejdsværelse er brun". Man ville aldrig spørge, "Hvor ved du det fra?" Vi taler om vores

hjem med "insider viden" og det bliver godtaget som sådan. Vi argumenterer ikke for det, vi forventer at blive troet på. Det er denne selvfølgelighed Jesus afspejler, når han taler om evigheden. Han siger faktisk, "Jeg tager tilbage dertil. Jeg vil forberede en bolig for jer. Og om nogen tid, vil jeg vende tilbage, få fat i jer og bringe jer derhen".

Desuden siger han faktisk, "Før Abraham var jeg til". Og atter, "Jeg så Satan blive kastet ned". Og yderligere, "Englene i himlen fryder sig, når en synder omvender sig". Han afspejlede og ville have os til at tro, at han havde "insider viden" om evigheden og om en før-jordisk tilværelse i det himmelske sammen med Gud.

5. Han ville dø som løsesum.

Han sagde at noget er galt med hele verden, som kun kunne blive bragt i orden ved at han døde som "løsesum" i en sammenhæng, hvor hans tilhørere udmærket vidste hvad løsesum betød. Løsesummen var hvad man betalte for at genetablere en tabt arvelod, for at frelse nogen der var dødsdømt på grund af deres fejl. Det var den pris som måtte betales for at sone følgerne af at komme til kort, for at gøre noget forkert, at miste en arvelod - og løsesummen godtgjorde det som man havde mistet. Han sagde hele menneskeheden var fortabt, og han kom for at dø og betale løsesummen, for at løskøbe dem.

6. Han ville opstå.

Han sagde at han ville opstå (der var mere end det, men jeg vælger bevidst kun dette), at når han døde, ville han opstå fra de døde.

Hvis jeg som Pastor gik på podiet i Katedralen, tog mikrofonen og sagde "Al autoritet i himlen og på jorden er mig givet", så ville I nok tænke, måske har Pastoren til hensigt at sige "det er faldet i min lod at prædike disse Guds ord med autoritet". I så fald ville I godtage at Pastoren måske blot var i færd med at fremhæve autoriteten i Guds Ord, som han læste fra.

Men hvis jeg så fortsatte som om jeg talte med Gud og sagde, "Her er jeg, Fader. Jeg har gjort alt hvad du sendte mig for at gøre. Jeg er uden mangler, uden fejl. Loven bekymrer mig ikke mere, jeg har fuldbyrdet den," og jeg så begyndte at påberåbe mig fuldkommenhed ligesom Jesus gjorde, så ville I nok træde et skridt tilbage og begynde at se medlidende på fru Scott. Og hvis jeg yderligere fortsatte med at sige, "Jeres evige skæbne afhænger af at gøre mig til midtpunktet i jeres liv og gøre mig til jeres herre," ville jeg på det tidspunkt være blevet afbrudt eller betragtet som værende skør. Jeg tror ikke engang jeg ville have nået så langt som at tilføje, at jeg ville have jer til at tro, at jeg var en indvåner i evigheden.

Og hvad hvis jeg, ikke i åndelige vendinger men i forventning om at blive troet, ville stå frem og sige, "Før Abraham var jeg til. Du ved nok, fyren der kom fra Ur. Jeg var dér. Jeg så Satan da han blev smidt ud længe før Adam blev født".

Og så ville jeg tale om himlen med en fortrolighed, som når vi taler om vores hjem. Hvis jeg fortalte dig at sofaen i mit hjem er beigefarvet og du spurgte, "Hvor ved du det fra?" ville jeg sige, "Fordi jeg bor der!" Men jeg påstod at have den slags fortrolighed med himlen! Man sætter folk, der taler sådan, i galehuset!

Og hvis jeg yderligere ville påstå at jeg var en slags løsesum for verden, ville en eller anden forhåbentligt hjælpe min kone med at lægge hånd på mig førend jeg var helt fortabt.

Tøv venligst en kende og bemærk at han, der proklamerede umulige ting om sig selv, er den **eneste Kristus af slagsen** som vandrede på historiens scene og den eneste man kan finde i kildeskrifterne. Der findes ingen andre religions grundlæggere der gjorde eller sagde lignende ting som Jesus gjorde. Buddha sagde aldrig at han var perfekt; han kæmpede med det essentielle i *tanya*, hvilket var deres udtryk for den korrupte lyst som forårsager synd. Han forsøgte sanselig forløsning, han forsøgte den æstetiske yogis metode og ingen af dem virkede. Han nåede frem til den ottedelte vej, som bragte han i en trancelignende tilstand kaldet *nirvana*, hvorved han mistede bevidst samhørighed med dette liv. Og da denne tilstand ophørte, tilbød han den ottedelte vej til dem som fulgte ham, og alt hvad han ville sige var, "Det virkede for mig. Prøv det, det vil også virke for jer".

Han sagde aldrig at al magt var ham givet. I stedet fortalte han sine disciple (og det er en del af deres tredelte samling af skrifter, "trekurven"), at han ikke var værdig til at lede dem. Alt hvad han efterlod dem var den metode, som virkede for ham. Ingen formodet autoritet blev ham tillagt. Han sagde aldrig at han var midtpunkt i det religiøse univers. Metoden, hans ottedelte vej, virkede. Ligeså for alle de andre.

Muhammed sagde aldrig at han var perfekt. Han var Guds - Allahs - profet. Han havde **syner vedrørende evigheden** som gjorde indtryk på ørkenmennesket; men han påstod aldrig at have været der. Han døde ikke som et løskøb for nogen som helst. Han havde et grundlag for autoritet: Gud åbenbarede ham det i et syn. Jesus henviste aldrig til et syn således som profeten ville sige, "Herren sagde..." Jesus sagde, "**Jeg** siger..." Konfutse foretog en logisk samfundsanalyse og han henviste til denne **ikke-personlige analyse** som sin autoritet.

Ingen af de andre ledere gjorde sig til midtpunkt for det religiøse univers, tillagde sig autoritet, var bevidste om egen fuldkommenhed, gjorde krav på en samhørighed med evigheden før og efter deres midlertidige ophold her på jorden. **Ingen** af disse karaktertræk tillagde eller påberåbte de andre religionsgrundlæggere sig. Derfor **kan man respektere dem** som "grundlæggere".

For Jesus vedkommende har man, hvad C. S. Lewis kaldte det "forbløffende modsætningsforhold". **Enten** mente Han disse ting var sande, men var for dum til at indse det umulige i at et menneske kunne fremsætte disse påstande, og så kunne han ikke være klog, **eller** også var han klog nok til at vide at disse ting ikke var sande, og var i stand til at narre sine ledsagere til at tro det om ham ud fra egoistiske motiver, og det udelukker at han er god. Konklusionen er, at de som siger han var en "god **og** klog lærer" afslører at de aldrig rigtigt har brugt tid på at beskæftige sig med den eneste Kristus, som nogensinde optrådte på historiens scene.

Man må enten betragte Kristus som én med selvopfattelse på niveau med et pocheret æg, eller man må godtage ham for hvad han siger han er, og hvis Han er Gud så **er** Han perfekt, al magt **beror** på Ham, og Han **er** midtpunktet i det religiøse univers, og Han **havde** de nødvendige forudsætninger for at dø som løsesum for hele verden. Han **havde** en viden om evigheden og Han **vil** opstå igen (og gjorde det).

Man kan ikke slå Jesus i hartkorn med almindelige “gode og kloge” lærere og så glemme alt om Ham. Han er enten en skør kule eller en bedrager, eller **Han er hvad Han påstod at være.**

Da jeg kom til denne korsvej, besluttede jeg selv at afgøre det. Sagen drejer sig om dette historiske faktum. Jesus sagde til nogle der ønskede et tegn, “Jeg vil give jer ét eneste”. Der er kun ét garanteret tegn på hvilket troen kan bygges. Gud er til tider gået videre end denne garanti; men **det eneste tegn som Gud garanterede** for at bekræfte Sin troværdighed var Jonas’ tegnet, udlagt af Jesus som Kristi død og **opstandelse.**

På et tidspunkt i historiens endeløse strøm dukker et FAKTUM op. Gud nedlod sig til at flytte ind i dette telt af menneskekød, at opfylde loven så den kunne blive legemliggjort, at vælge at dø på vores vegne som løsesummen, nemlig den fuldbyrdede lov, således at Han kunne opstå og optage os i en familie med Sit nye liv uden byrden af den lov, som blot var en skolelærer til at lære os vores behov for Guds frelserkraft.

Dette, at Han trådte ind på historiens skueplads, er Kristendommens påstand, og Han bekræftede Sig Selv med et FAKTUM som kan undersøges nærmere. Det er imidlertid et FAKTUM, at der ikke eksisterer sådan noget som historisk vished. Det lærte jeg da jeg tog hovedfag i historie. ”Historisk vished” betyder at alle **tænelige** vidnesbyrd er til stede. Det som man kan **tænke sig** som mulige vidnesbyrd må foreligge for at have historisk vished. I det øjeblik en hændelse er overstået, har man mistet muligheden for at være øjenvidne. Kameraer hjælper, men noget er borte, så al historisk vished er per definition relativ. Alt hvad man kan håbe på, er psykologisk vished, hvor påvirkning fra historiens relevante og tilgængelige fakta udløser en psykologisk reaktion og den reaktion er uundgåelig.

Enhver dygtig advokat udnytter, at han i retssalen kan sige noget som han ikke burde have sagt, fordi han ønsker at juryen skal høre det. Dommeren irettesætter advokaten og han svarer “Ja, høje dommer” og spiller sin lille ydmyge rolle. Han ved præcis hvad han gør. Med et højtideligt blik ser dommeren over på juryen og siger “Udelad dette af jeres vurdering”. Okay, BANG! Kun så vidt kan man udelukke det, det er allerede ”sivet ind”. Derefter kan man se, høre og føle hvad der ellers måtte være af vidnesbyrd; men man er alligevel blevet påvirket.

Gud retfærdiggjorde Sin Søn ved opstandelsen.

Paulus kommer til Mars’ Bakke (Areopagos); filosofferne er forsamlet der i et forsøg på at vurdere alle guderne, så bekymrede over at gå glip af én, at de har et monument for den Ukendte Gud. Han griber chancen til at tale om Kristus. Han siger, “Jeg vil fortælle jer hvem den Ukendte Gud er,” og prædiker om Kristus, som **blev viet af Gud ved opstandelsen.** Paulus sagde, hvis der ikke er nogen opstandelse, er vores tro forgæves, og vi fremstår som Guds falske vidner, fordi vi har bevidnet om Ham at Han lod Kristus opstå.

Kirkens første budskab var det, som Peter prædikede på Pinsedag, “Denne Jesus som I kender...” Og han nævnte det faktum at de også vidste at Han var blevet korsfæstet. Så bekendtgjorde han hvad de ikke vidste, “**Denne Jesus har Gud ladet opstå,** derom er vi alle vidner,” og han fremførte dette bekræftende faktum. Paulus siger i en af sine taler, “Han blev set og Han blev set igen,” og han opremser vidnerne og kommer straks til en antal på ”over fem hundrede brødre på en gang”.

I de dage kunne man forsamle øjenvidner, ikke i dag. Men som ethvert andet historisk faktum, fra hvem der skrev Shakespeares værker til Julius Cæsars eksistens, kan man søge efter det historiske FAKTUM på hvilket kristendommen er baseret, nemlig:

Jesus kom ud af graven.

For at afgrænse emnet vil jeg sige, at hvis nogen blandt tilhørerne kom ind i Katedralen og fremsatte de påstande om sig selv, som Jesus gjorde, så ville jeg foreslå at de skulle lade sig underkaste psykoanalyse og tage på hospitalet - med mindre de havde et glimt i øjet, som viste at de tog gas på mig - fordi intet dødeligt menneske kan fremsætte sådanne påstande. Men hvis vedkommende oven i påstandene sagde, "Slå mig ihjel, og jeg vil komme ud af graven om tre dage og svæve væk i det blå," og vedkommende faktisk kom ud af graven tre dage efter og svævede væk i det blå, så ville jeg kigge endnu en gang på den som fremsatte påstandene. Jeg behøver intet andet som grundlag for min tro; jeg har ikke brug for alle de fikse filosofiske doktriner om treenigheden. **Denne opstandne person, hvis det skete, er mit udgangspunkt for en personlig og virkelig Gud.**

Hvis jeg på historiens scene kan finde den Ene, hvis ord jeg kan bruge mit liv på at studere, En som var perfekt, midtpunktet for al magt, midtpunktet for det religiøse univers og som ud over at have løskøbt mig, opstod og forberedte boliger i evigheden, så er dette al den Gud som jeg behøver. Lige netop dér begynder jeg.

SPØRGSMÅLET ER: KOM HAN UD AF GRAVEN?

Man ville ikke afgøre det ved blot at tænke over det; man ville undersøge det. Hvad end man vil undersøge, må man finde et **grundlag af fakta**. De fleste tænker uklart; de siger at opstandelsen ikke fandt sted fordi det ikke kan ske, og enhver som siger det må nødvendigvis lyve. Ethvert andet faktum undersøger man nærmere.

Hvis man har til hensigt at spørge, "Prædikede Scott dette budskab på en time på netop denne søndag?", må man antage at jeg i det hele taget var her og prædikede. Man må antage at Katedralen eksisterer. Man må antage at denne søndag kom og gik. Vi behøver ikke at diskutere dette, vi tager disse facts for givet, når vi afgør om budskabet varede mindre end én time. Før vi begynder at diskutere om jeg prædikede en time (eller mere), så lad os i det mindste være enige om at jeg prædikede. I behøver ikke enes om at det gik godt eller skidt, blot at jeg var her og brugte munden og sagde noget. Dette er kendt som referencegrundlaget - det tages for givet.

Og hvis nogen siger "Hov, jeg tror ikke at du var der!" så hold op med at diskutere klokkeslæt. Det er meget lettere at bevise jeg var her end at bevise hvor længe jeg prædikede, for I ved endnu ikke hvornår jeg startede. Var det med de indledende bemærkninger? Var det med den første streg på tavlen? Det er mere omdiskuterligt; men at bevise om jeg var her eller ej, det er lidt lettere.

Det er nødvendigt at man anskuer opstandelsen på samme måde. Der er visse fakta som må antages før man diskuterer opstandelsen. Ét er om Jesus overhovedet levede? Hvorfor diskuterer vi om Han opstod,

hvis ikke vi tror Han levede. Det blev debatteret engang, men ikke så ofte i dag. For nuværende og for hvilken som helst meningsfyldt diskussion af opstandelsen, må man i det mindste antage:

Faktum 1. At Jesus levede.

Hvis I ikke tror det... Er I enige i at det sandsynligvis er lettere at bevise at Han levede et eller andet sted, på et eller andet tidspunkt, end at Han døde og opstod igen. Er I enige i det? Så pålæg mig den lettere opgave. "Hm, Jeg er ikke sikker på at Han levede, så kom ikke med den snak om opstandelse". Jeg vil hellere bruge tid på andre ting. Undgå at komme i diskussion om opstandelsen med nogen der ikke tror Jesus levede. Det er let at påvise; gå ikke videre til det næste punkt, før den er 'hjemme':

Faktum 2. At Han blev korsfæstet på foranledning af visse jødiske religiøse ledere i Jerusalem. Romerske autoriteter beordrede og udførte henrettelsen.

På foranledning af visse jødiske ledere (ikke alle jøder skal beskyldes for det; Hans disciple var jøder, blot visse jødiske ledere), udførte romerne henrettelsen. Med mindre man godtager det, er der ingen fornuft i at gå videre med opstandelsen. Korsfæstelsen er meget lettere at bevise end opstandelsen.

Faktum 3. At Han blev anset for at være død.

Bemærk at jeg siger *anset for* at være død, for enkelte mener at Han kom sig i graven - blev oplivet. Han blev anset for at være død: gennemboret med et sværd, taget ned fra korset, lagt i en grav. Selvfølgelig er en eller anden teoretiker fremkommet med det påfund, at Jesus havde øvet sig og fået folk til at lægge sig i graven, vel vidende at Han ville komme ud igen. Han øvede sig først på Lazarus (sådan lyder teorien); men selvfølgelig stank Lazarus langt væk, før Han begyndte at øve sig. Nogle af teorierne kræver at man "vrider hjernen" mere end til blot at acceptere opstandelsen; men i det mindste blev Han betragtet som værende død. Hvis man ikke tror det, er det for tidligt at diskutere opstandelsen.

Faktum 4. Han blev begravet i en kendt, tilgængelig grav.

Datidens mennesker, og især de jødiske og romerske ledere som deltog i korsfæstelsen, vidste hvor graven var og havde adgang til den. Man kunne ikke komme ind på grund af klippestykket og vagterne; men gravstedet var kendt og tilgængeligt.

Faktum 5. Han blev derefter forkyndt at være opstanden.

På dette tidspunkt siger jeg ikke at Han opstod; men Han blev **forkyndt** at være opstanden, at graven var tom og at Jesus for til himmels. Det er vigtigt at huske at hele forkyndelsen omfatter: tom grav, opstået fra de døde og opfaret til himlen. Alle disse tre påstande blev forkyndt.

Hvis I nu ikke tror at disse påstande om Ham blev forkyndt, så gør jeg det i dag: påstandene om Ham blev forkyndt **tidligt og i den samme by** hvor Han blev dræbt! Hvis I ikke tror på det (altså den række af påstande der blev forkyndt), så er det lettere at bevise end selve opstandelsen.

Faktum 6. De jødiske ledere som foranledigede korsfæstelsen havde større interesse i at modbevise Hans opstandelse end vi måtte have i dag.

Almindelig sund fornuft siger en, at de jødiske ledere som foranledigede korsfæstelsen, havde større interesse i at modbevise opstandelsen end nogen ville have det ca. 2000 år senere med en masse

intellektuel skepsis iblandet, idet de jødiske lederes ry, levebrød og liv stod på spil. Hvis de foranledigede Hans korsfæstelse, ved at beskyldte Ham for at prøve at oprette et kongerige, og beskyldte Ham for blasfemi, og det lige pludseligt var sandt at Han opstod fra de døde, så skulle de til at se sig om efter nye jobs. Så almindelig sund fornuft siger at de havde større psykologisk interesse i at modbevise teorien og ville anstrenge sig lidt mere end de fleste mennesker vil her på en Påske søndag.

Faktum 7. Disciplene blev forfulgt fordi de forkyndte påstandene om Hans opstandelse.

De blev forfulgt på det forfærdeligste for denne forkyndelse. Det begyndte med de jødiske ledere som var de første til at forfølge dem - først kaldte de dem løgnere og siden påstod de at de stjal liget. Hele bogen, Apostelenes Gerninger, beretter om forfølgelsen af disciplene for at forkynde opstandelsen.

Senere, århundreder senere, blev kristne i almindelighed genstand for onskaben i det romerske imperium og blev syndebukke og straffet af andre grunde; men alle kilder siger samstemmende at de **tidligste forfølgelser** ville være ophørt omgående, hvis disciplene var hørt op med at forkynde budskabet om opstandelsen samt Jesu himmelfart. Det er derfor de blev forfulgt: fordi de jødiske lederes omdømme stod på spil. Så derfor ...

Faktum 8. Graven var tom.

Alt dette fører til dette faktum ifølge sund fornuft. Hvis de jødiske ledere, som foranledigede korsfæstelsen (Faktum 2), havde en særlig interesse fordi deres eksistensgrundlag stod på spil (Faktum 6), og hvis Han var begravet i en kendt, tilgængelig grav (Faktum 4), ville de straks være gået til den grav og have fundet liget. Derfor er det selvindlysende at graven var tom.

Graven mistede sin betydning fordi den var tom! Århundreder gik og graven "gik i glemmebogen" fordi **der ikke var noget lig i den!** Først da interessen for relikvier begyndte at spire, blev folk interesseret i hans grav, som havde været uden interesse fordi der ikke var noget lig i den, og man forsøgte at finde den.

I hele den kirkelige verden står striden stadig mellem stedet hvor de gamle historiske kirker er og "Gordons" grav, som de fleste protestanters hælder til, lige uden for busterminalen ved foden af en klippe kaldet "Golgata", som har en arabisk gravplads på toppen. Striden opstod fordi gravens placering gik i glemmebogen; der var jo intet lig i den.

Nu er disse fakta jo lettere at påvise end selve opstandelsen; men med mindre disse fakta accepteres, kan man ikke håndtere alle teorierne om opstandelsen. For eksempel har forkyndelsen været så effektiv, at folk gennem alle århundrederne er fremkommet med teorier for at forklare den. Så grunden til at jeg gør dette hver Påske, er at jeg prøver at påvise, at man ikke behøver at slå hjernen fra når man træder ind gennem kirkedøren - intelligent analyse er på sin plads.

Man kan ikke bare **gøre** folk troende; men hvis man udsætter sig for påvirkning fra vidnesbyrd, sker der noget inde i en og en psykologisk reaktion finder sted. Mit problem med folk, som benægter opstandelsen og lever en livsstil der ikke tager hensyn til den, er at jeg kan stille dem 15 spørgsmål og erfare at de ikke har brugt så meget som 15 timer af deres liv på at undersøge beviserne for den.

Hvis opstandelsen står til troende, er dette universets midtpunkt. Hvis opstandelsen står til troende, er det **historiens centrale faktum**. Man må være et af menneskehedens største fjolser for ikke at finde det værd at bruge mindst 30 timer af sit liv på at studere. I øvrigt er der mange begavede folk i verden, som **har** gjort det og er blevet overbevist. Det er derfor jeg gør dette. Da disciplenes forkyndelse er så oprigtig i sin natur, er alle mulige teorier blevet søsat for at bortforklare deres tro; men teorierne hænger ikke sammen hvis man godtager de ovennævnte otte fakta.

Teori 1. Disciplene stjal liget.

Teori 2. De jødiske ledere stjal det.

Teori 3. De romerske ledere stjal det.

Teori 4. Kvinderne gik til den forkerte grav.

Husk det var mørkt og de for vild ligesom ”kvindelige fodgængere” - der var ingen kvindelige bilister den gang, men kvindelige fodgængere. De gik til den forkerte grav og de troede at Han var opstået, og jeg siger jer, de løb jamrende og grædende ud af haven. “Vi gik derhen og Han var der ikke!” De gik til den forkerte grav; de kom til en tom én tiltænkt en helt anden.

Teori 5. Det var syner det hele.

Forskønnede dagdrømme. De var oprigtige; de troede at dette skete fordi de så alle disse syner.

Teori 6. Oplivningsteorien.

Han blev korsfæstet, anset for at være død og blev begravet i en kendt grav; men Han var faktisk ikke død. I gravens kølighed levede Han op og kom frem indsvøbt i ligklæderne og vagterne sov, Gudskelov. Han skubbede klippestykket til side - og her kommer så Frankenstein!

Teori 7. Disciplene løj.

De opdagede det hele. De havde holdt på den ”forkerte hest” og kunne simpelthen ikke leve med det, så de opdagede hele denne historie. Det tog dem syv uger at udtænke den og så fortalte de den.

Teori 8. DET HELE ER SANDT.

De beretter præcis hvad de oplevede og hvad de så. Ligesom I bliver stillet over for det “forbløffende modsætningsforhold”, når I betragter den eneste Jesus i historien: enten er Han en galning, en skør kule eller en bedrager, eller også er Han, hvad Han sagde Han var og det kræver en definition af guddommelighed. Man har altså et “forbløffende modsætningsforhold” her.

Alle disse teorier lyder godt hver for sig - endog den første teori (disciplene stjal liget), som de jødiske ledere selv opdagede. Men denne teori indbefatter, at man beskylder disciplene for at være løgnere. Igen bliver man stillet over for et “forbløffende modsætningsforhold”.

Jeg afskyr - jeg har altid afskyet det, da jeg studerede historie - jeg afskyr en selvretfærdig, objektiv historiker: “Jeg er objektiv; jeg har ingen foretrukken mening”. Der findes ikke en velorienteret person,

der ikke har en mening. Viden fremtvinger en mening; stillet over for fakta er det umuligt at forholde sig neutral. Viden fremtvinger en mening og når man studerer ovennævnte fakta om Jesus, er der kun to reelle muligheder. **Enten** løj disciplene **eller** også fortalte de ærligt sandheden. Lad os undersøge hver teori og træffe valget:

#1. Disciplene stjal liget? (Teori 1), og derfor løj de tydeligvis (Teori 7).

#2. De jødiske ledere stjal liget? (Teori 2) Disse fakta udelukker dette: de havde mere interesse end nogen andre i at modbevise forkyndelsen (Faktum 6), så hvorfor skulle de tømme graven? I fald de havde gjort det, kunne de blot have sagt, "Vent et øjeblik; **vi** fjernede Hans lig fra graven". De ikke så meget som tænkte i den retning; de fortalte historien om disciplene (Teori 1), og skønt den kunne være troværdig, forkyndte disciplene ikke blot en tom grav og opstandelsen. De forkyndte en lyslevende Jesus som de spiste sammen med; de forkyndte himmelfarten med samme ildhu. Så selv om de jødiske leders tyveri af liget kunne forklare den tomme grav, fortalte disciplene yderligere om møderne med den Opstandne og om himmelfarten, ergo lagde de noget til og opdigtede en stor del af beretningen – med andre ord, **de løj stadig**.

#3. De romerske ledere tog liget? (Teori 3) Med de opstande der var i Jerusalem, med de forbindelser de jødiske ledere havde til romerne, som satte dem i stand til at få korsfæstelsen gennemført, tror I ikke, at jøderne ville have afsløret at repræsentanter for den romerske regering tog liget? Men selv om det forklarer den tomme grav, fratager det ikke disciplene ansvaret for at forkynde den Opstandne, som de havde mødt samt om himmelfarten, altså lyver de stadig.

#4. Kvinderne gik til den forkerte grav? (Teori 4) Det var en velkendt, tilgængelig grav (Faktum 4). De jødiske leders interesse (Faktum 6) ville have ledt dem til den velkendte grav, og alt hvad de behøvede for at forklare teorien om den forkerte grav, var at gå til graven med liget - og det ville de bestemt have gjort.

#5. Syner? (Teori 5) Tja, den tomme grav (Faktum 8) fejler den forklaring af bordet. Hvis det blot havde drejet sig om syner, ville der have været et lig i graven. Man er nødt til at kombinere det med en mystisk fjernelse af liget. Altså, lyver de stadig.

#6. Genoplivning? (Teori 6) Hm, denne Frankenstein der kommer ud af graven, lever ikke helt op til den gode Jesus som blev forkyndt. Det kan forklare den tomme grav; men det forklarer ikke den slags Jesus som de forkyndte, heller ikke himmelfarten - de opdigtede altså stadig resten.

Ligeegyldigt hvordan man betragter det, hvis man godtager de otte fakta som er meget lettere at bevise end opstandelsen, er der kun to muligheder, to konklusioner, for det kan koges ned til vidnernes sandfærdighed. Derfor har jeg intet til overs for dem, som benægter opstandelsen uden at have læst klassikeren, Sherlock's Trial of the Witnesses (Afprøvning af Vidnesbyrdene). Han forestillede sig en retssal, hvor alle vidnerne var forsamlet og konfronteret med en lignende bevisførelse som i en engelsk retssal. De har nok heller ikke læst Who Moved the Stone? (Hvem Flyttede Stenen?) af en advokat, som satte sig for at modbevise opstandelsen, men endte med at fremsætte et af de mest overbevisende argumenter derfor.

Man står over for det “forbløffende modsætningsforhold”: **enten** 1) Disse disciple fandt på historien for at ikke at tabe ansigt og så er det hele løgn (Teori 7), **eller** 2) **De fortæller hvad de i sandhed oplevede som ærlige mennesker** (Teori 8).

Hvis man nu har problemer mellem at skelne mellem ”Fakta” og ”Teorier”, så lad mig gøre dette klart: Der er otte fakta, som begrænser de otte teorier til blot den forbløffende modsætning mellem teorierne 7 og 8, som bliver de to eneste troværdige teorier og dermed de eneste resterende muligheder, ”Teorierne” 7: de løj, eller 8: de talte sandt!

Og da vi er nået til det spørgsmål, som hele den kristne tro drejer sig om: disciplene som var vidner, var de ærlige mænd der fortalte hvad de så, eller var de sammensvorne som opdigtede en løgn for ikke at tabe ansigt? Der er fire grunde til at jeg ikke kan tro de løj:

Grund 1. En drastisk forandring til det bedre for vidnernes vedkommende.

Alle er enige i at Peter var ustadig, og selv i en gruppe kunne han ikke forventes at holde stand. Han flygtede i frygt og han fornægtede sin Herre; han kom altid i vanskeligheder på grund af sine ekstreme handlinger og sin ustadighed. Efter opstandelsen er han manden der forkynder for en spottende hob, han opfylder sin skæbne og bliver til Klippen, han dør med den modige anmodning at måtte blive korsfæstet med hovedet nedad, da han ikke er værdig til at dø i samme stilling som sin Mester - en drastisk forandring der kan henføres til et historisk tidspunkt, og dette tidspunkt er hvor de begyndte at berette om opstandelsen.

Johannes? Han var yderst egocentrisk. Han var en af brødrene kaldet “Tordensønnerne”. Han ville nedkalde himlens lynild over enhver der modstod ham. Han og hans bror udnyttede deres mor for at forsøge at få de bedste pladser i Guds rige. Efter at de begyndte at berette om opstandelsen, er alle de lærde enige i at Johannes var forandret. I stedet for at være en “Tordensøn” er han nærmest kujonsk i sin evindelige given udtryk for næstekærlighed. Han er kendt som “Kærlighedens Apostel” - en yderst drastisk forandring.

Thomas er en notorisk tvivler; fra først til sidst er han en tvivler. Han er realist; han sætter spørgsmålstegn ved alting. Da Jesus står for at drage gennem Samaria med fare for livet og fortæller Sine Disciple om det, siger Thomas, “Lad os tage med, så vi kan dø sammen med Ham”. Det er modigt; men han troede at Jesus faktisk ville dø; det er en menneskelig synsvinkel.

Da Jesus omtaler sin bortgang og forberedelse af himmelske boliger og siger, “Hvor jeg skal hen ved I, og vejen kender I også,” råber resten af disciplene sikkert op om boligerne. Thomas lytter til hvert et ord og siger så, “Vi har ingen anelse om hvor du skal hen; hvordan kan vi så kende vejen?” Se det er en gennemført miniaturebillede af et personlighedstræk.

Hvem er det som tvivler ved opstandelsen? Samme fyr. “Jeg vil ikke tro, førend jeg rører Ham og stikker mine hænder i hans dødssår”. Øjeblikket kommer. Jesus er der og siger til Thomas, “Se her, mine hænder og min side”. Han tilføjer, “Det er mere velsignet at tro uden at se”. Det er en selvindlysende sandhed; men

Han fordømte ikke Thomas. Han fastslog det bare og underkastede Sig testen, hvilket er hvad vi gør i dag. Han sagde, "Se her, mine hænder og min side". Og Thomas udbrød, "Min Herre og min Gud".

Det er betydningsfuldt, at det er Thomas der forcerer Himalaya for at dø martyrdøden nær Madras i Indien, og for at blive troens budbringer i denne filosofisk set mest udfordrende del af datidens verden, hvor Vedanta filosofierne var ophav til buddhismen og de af Østens religioner der udspringer herfra. Aldrig et øjeblik mere vakler han i troen - en total forandring fra en notorisk tvivler til en urokkelig troende.

Nu kan man jo påstå at en krise vil ændre folk; men en løgn vil næppe ændre folk til det bedre, snarere til det værre. Disse mænd bliver drastisk forandret til det bedre; jeg tror ikke at det at lyve ville have forårsaget dette.

Grund 2. Indirekte beviser og intern konsistens.

Der er indirekte sandhedsbeviser. Markus skrev til ikke-jøder; man kan optælle det i Markus evangeliet, hvor Kristus omtaler Sig Selv som "Menneskesønnen" tiere end i noget andet evangelium. Tæl selv efter.

Hvis han nu var en løgner, dvs. løj bevidst i et forsøg på lave svindel, hvorfor ville han så omtale Jesus med et udtryk der antyder menneskelighed, når hans hensigt var at fremstille Jesus som Guds Søn? Hvis han er en løgner, kunne han blot omtale Jesus som Guds Søn. Men ironisk nok, som et af Guds små skjulte beviser på troværdighed, i Markus evangeliet - skrevet til ikke-jøder i den hensigt at fremstille Jesus som Guds Søn - omtaler han Jesus som Menneskesønnen hyppigere end i noget andet evangelium.

Nu omtalte Jesus **faktisk** Sig Selv som "Menneskesønnen" fordi Han prædikede for en skare af hebræiske tilhørere, som læste Enoks Bog og Daniels Bog, hvori Menneskesønnen var et billede på Messias' komme i skyer af stråleglans for at opbygge Sit Kongedømme. Der er derfor helt naturligt at Jesus omtaler Sig Selv som Menneskesønnen for folk med denne Messias-opfattelse. Men hvis man skriver til ikke-jøder, som ikke kender til det Gamle Testamente, og forsøger at fremsætte en løgn om Jesus som Guds Søn, ville man ikke omtale Jesus som "Menneskesønnen" så ofte, med mindre man i bund og grund er ærlig og blot fortæller sandheden. Hvorfor ikke lave om på hvad Jesus sagde for at tjene ens eget formål? Det er indbygget troværdighed. Jeg kunne bringe et dusin eksempler; det er hvad historikerne kalder indirekte bevis for troværdighed.

Lad mig bringe endnu et eksempel. I den nytestamentlige samtid var det utænkeligt at kvinder kunne være troværdige vidner. Disciplene vidste det, så hvorfor ville de fremføre kvinder som de første vidner til opstandelsen? Hvis de løj, ville de have vidst at deres samtid ville mistro kvindelige vidner. Løgnere ville have undgået at nævne kvindelige vidner. Yderligere indbygget troværdighed: de rapporterede blot hvad der faktisk skete.

Det faktum, at disciplene ventede syv uger, udnyttede af nogle som påstår at de løj og at det var den tid det tog dem at sammenstykke løgnehistorien. Hvis de var dygtige nok til en løgn af dette format, er det min vurdering, at de havde klaret det på kortere tid. De ventede syv uger, fordi Jesus sagde at de skulle vente.

Sådan handler ærlige mænd, skønt den lange ventetid ville belaste deres historie - hvis de havde til hensigt at lyve.

Grund 3. Den pris de betalte.

Ingen ville betale den pris, som disse mænd betalte for at fortælle en løgn. Alle, undtagen Johannes, døde martyrdøden: Bartholomæus flået til døde med en pisk i Armenien; Thomas gennemboret med et brahmaner sværd; Peter korsfæstet med hovedet nedad; Sankt Andreas korsfæstet på Sankt Andreas' kors (hvoraf dets navn); Lukas hængt af afgudsdyrkende præster; Markus slæbt til døde i Alexandrias gader. Disse mænd betalte udover menneskelig fatteevne for deres "løgn".

Grund 4. De døde alene.

Sankt Thomas Aquinas' storslåede bevis – det mest storslåede, skulle jeg mene - bevis for disciplenes troværdighed og for opstandelsen er, at de døde alene. Som jeg siger hvert år når jeg afslutter dette budskab: jeg kan forestille mig at en gruppe mænd, som havde "holdt på den forkerte hest" og var dybt rystede over Jesus fallit (som de måtte opfatte det), ville lyve om Hans opstandelse for at undgå at tabe ansigt.

Jeg kan forestille mig at de står sammen og gruppepresset får dem til at lyve samstemmende, fordi ingen ønsker at være den første til at bryde troskaben, svigte de andre og dermed få det hele til at falde til jorden.

Lad os antage at Bobby Boyle og Jerry McIntyre, og Richard Williams opdigtede denne historie. Der er intet fjernsyn, ingen satellitter, ingen fax, ingen telefon, og så længe I står sammen under stort pres, vil du, Jerry, ikke være den som svigter Richard og Bobby.

Men hvis I blev adskilt: Jerry som Bartholomæus i Armenien, Bobby som Thomas ovre i Indien, og Richard som Peter i Rom. I har mistet kontakten med hinanden. I kan ikke tage telefonen og ringe til nogen; ingen ved hvor I er. I ved også at I lyver, og forventer faktisk ikke at kommende generationer vil tro jer i al evighed, og nu står du, Jerry, i Armenien overfor bogstaveligt talt at blive flået til døde, dvs. få huden skrællet af med en pisk - alt hvad du behøver for at undslippe er at sige, "Det er løgn alt sammen" og "Tilgiv mig, jeg forlader straks byen".

Bobby kunne ikke vide det; Richard kunne ikke vide det. Du kunne møde dem senere, udveksle oplevelser og sige, "Mand altså, jeg rystede virkelig dem i Armenien. Jeg fortalte dem historien og ingen kunne glemme måden jeg gjorde det på". Bobby og Richard kunne ikke vide at du løj.

Du, Bobby, står for at blive gennemboret med et sværd i Indien; du vil aldrig mere se Jerry og Richard. Alt hvad du behøver for at slippe ud af klemmen er at sige "Det er løgn".

Du, Richard, er helt ovre i Rom; du er lidt mere udsat, men da dit liv står på spil, behøver du blot at sige, "Undskyld, måske drømte jeg bare" og sno dig fri og sætte kursen mod Frankrig.

Som Thomas Aquinas sagde, det er psykologisk ufatteligt at disse mænd, adskilt og hver stående over for at betale den højeste pris for deres historie og dø alene, at ikke én af flokken ville svigte sine fæller og sige, "Hej, det var ikke sandt!"

At dø alene. Og ikke skyggen af bevis trods ihærdige kritikeres søgen gennem 2000 år. Der er ikke fundet skyggen af en optegnelse noget sted på Jordens overflade, hvor blot én af disse mænd vaklede i deres beretning trods deres frygtelige endeligt. Derfor kom jeg til den slutning, at disse mænd på ingen måde havde løjet. De fortalte, hvad **de** troede, oplevede og så som sandheden.

Jeg husker, jeg præsenterede dette for min professor, Larry Thomas ved Stanford Universitet, og han sagde til mig, "Gene, jeg er overbevist. Disse mænd troede på hvad de fortalte. Derfor må et andet af de otte fakta være forkerte". OK, hvis du er ærlig og siger sådan, så har jeg krammet på dig, fordi de andre otte er meget lettere at bevise. Hvad er så alternativet?

DET ER SANDT OG HAN KOM UD AF GRAVEN.

Hvis det er sandt, hvad så mere? Så er resten også sandt og jeg har et udgangspunkt for at tro på en evig Gud. Jeg har nu passeret den tærskel, hvor jeg kan begribe hvad kristendom er, for hvis jeg kan tro at Jesus Kristus trængte gennem ligklæderne, gennem stenen, gennem døren og svævede bort i det blå, så er molekylær forandring intet problem for Ham - Han kan gøre det uden at udløse en eksplosion. Det er sandt at alting består i kraft af Ham og Han har kontrol over dem.

Derfor er det slet ikke svært at tro, at den samme Gudssubstans som blev indpodet i Maria, fødtes som Jesus af Nazareth ved Helligåndens indvirken. Gud siger at Han indpoder den samme Gudssubstans i os når vi stoler på Ham. **Dét** er den sande genfødsel - en skaber af liv, en genskabelse, en ny skabning som gennemtrænger min cellestruktur og indpodes i mig som en gave fra Gud, når jeg tilslutter mig ved at stole på Hans ord.

Dette er oprindelsen til al kristendom, ret beset, at Kristus i os er håbet om herlighed. Jeg er ikke nødt til at blive en slags mystiker eller en 'flipper' for at forstå hvad kristendom er. Jeg kan nu bruge mit liv på at efterleve Hans ord, indbefattet den autoritet Han tillægger det Gamle Testamente, og de løfter der er givet deri. Hver gang jeg tager disse løfter op, handler efter min tro og tillidsfuldt følger handlingen op, da er det denne forbindelse via troen, der i mig opretholder en livssubstans, **den samme som oprejste Kristus fra de døde**. Denne nye livssubstans, skønt usynlig, kan ændre mit væsen ligesom radioaktivt materiale, man holder i hånden, kan ændre ens cellestruktur.

Gud lægger en livskraft i os der kan genskabe, og derfor er spiritualitet udtrykket for ånden i os, og derfor kaldes retfærdighed for åndens frugt. Det er denne nye livskraft som gennemsyrrer os, som kun kan vedligeholdes ved troen på Hans ord, og dette blev funderet på det klippefaste og beviselige faktum, "Han opstod fra de døde". Det bestyrker mig i troen på at Han vil opfylde det andet Han sagde, hvilket er at vende tilbage.

*For mere om Dr. Scotts undervisning, se www.drgenescott.com;[for lokaludsendelser på TV og kortbølge radio] ring til: **001-800-338-3030** eller skriv til: Dr. Gene Scott, P.O. Box 1, Los Angeles, CA 90053, USA. [Udsendelser **døgnet** rundt via satellitten **GE-3**, transponder 20.]*